

Република Србија  
УПРАВНИ СУД  
1 У. 7215/11  
29.09.2011. године  
Београд

## У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: др Јадранке Ињац, председника већа, Биљане Тамбурковски Баковић и Јелене Тишма Јовановић, чланова већа, са Љиљаном Петровић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца "Г" d.o.o. за унутрашњу и спољну трговину, ул. ...., Б, кога заступа Р.П, адвокат и адвокатско ортачко друштво К&Н из Б, ул. .... бр. ...., и "GP" a.d. за производњу, промет и услуге Б, ...., Н.Б, кога заступају адвокати М.В. и В.П. из Б, ул. .... бр. .... и Б.С. из Б, 3, ул. .... бр. ...., против туженог Савета Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије, ...., Б, ради поништаја решења бр. .... веза: ... од ... године, по одржаној усменој и јавној расправи у нејавној седници већа дана 29.09.2011. године, донео је

## ПРЕСУДУ

**I** Тужбе се **УВАЖАВАЈУ, ПОНИШТАВА СЕ** решење Савета Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије, бр. ... веза: ... од ... године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

**II ОБАВЕЗУЈЕ** се тужени орган да тужиоцу "Г" d.o.o. за унутрашњу и спољну трговину, ул....., Б накнади трошкове управног спора у износу од .... динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

**III ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган да тужиоцу "GP" a.d. за производњу, промет и услуге Б, накнади трошкове управног спора у износу од ... динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

## Образложење

I Оспореним решењем утврђује се да је одредба Анекса 1 - Основни комерцијални услови и накнаде Уговора о купопродаји бр. ..., закљученог дана .... године, између "GP" a.d. за производњу, промет и услуге ...., Б, матични број ... у својству продавца, и "Г" d.o.o. за унутрашњу и спољну трговину, ...., Б, матични број ..., у својству купца, под називом "Р", у делу у којем је уговорена обавеза продавца да одобри купцу % рабата за поштовање препоручених цена продавца у оквиру основног рабата од % на фактури за производе из производног програма

"Г", "А" и "Ш", забрањен рестриктивни споразум којим је значајно нарушена конкуренција на тржишту трговине на велико производима из производног програма "Г", "А" и "Ш", као и на тржишту трговине на мало у неспецијализованим продавницама претежно прехрамбене робе и друге робе широке потрошње типа самоуслуге, дисконта, супермаркета и хипермаркета (делатост 52110-неспецијализована трговина на мало, претежно храном, дуваном и пићем) на територији Републике Србије, чиме су "GP" a.d. и "I" d.o.o. учинили повреду конкуренције.

II Утврђује се да је забрањени рестриктивни споразум из става I диспозитива ништав.

III Забрањује се привредним друштвима из става I диспозитива свако будуће поступање којим би се могла нарушити конкуренција, изричитим или прећутним уговарањем одредби које садрже обавезу купца на примену минималне, заштитне, фиксне и/или препоручене цене, или утврђивањем на било који други начин продајне цене производа из производног програма "Г", "А" и "Ш" у даљој продаји.

IV Одбија се захтев привредног друштва "I" d.o.o. за унутрашњу и спољну трговину, ....., Б за ослобађање од обавезе плаћања новчаног износа мере заштите конкуренције.

V Одређује се мера заштите конкуренције привредном друштву "I" d.o.o. за унутрашњу и спољну трговину, ..., Б у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини % од укупног годишњег прихода оствареног у .... години и то: .....РСД(словима:.....).

VI Одређује се мера заштите конкуренције привредном друштву "GP" a.d. за производњу, промет и услуге,.... Б, у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини % од укупног годишњег прихода оствареног у ..... години, што износи .....РСД(....).

VII Налаже се привредном друштву "I" d.o.o. за унутрашњу и спољну трговину, ..., Б да изврши уплату новчаног износа мере заштите конкуренције из става V диспозитива и то .... РСД (словима: ....), а на рачун буџета Републике Србије бр. ...., са позивом на број овог решења.

VIII Налаже се привредном друштву "GP" a.d. за производњу, промет и услуге ....., Б, да изврши уплату новчаног износа мере заштите конкуренције из става VI диспозитива и то ... РСД (словима: ....), а на рачун буџета Републике Србије бр....., са позивом на број овог решења.

IX Одређује се рок од 4 месеца од дана пријема решења за извршење обавезе из става VII и VIII диспозитива, под претњом принудног извршења.

Х Ово решење објављује се у "Службеном гласнику Републике Србије" и на интернет страни Комисије за заштиту конкуренције.

У тужби поднетој овом суду 30.06.2011. године, заведеној под бројем 1 У. 7215/11, тужилац "I" d.o.o. за унутрашњу и спољну трговину из Б оспорава законитост решења туженог органа и тужбу подноси из следећих разлога: што у решењу није правилно примењен закон, други пропис или општи акт; није поступао по правилима поступка; чињенично стање утврђено је непотпуно и нетачно, и из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Сматра да је Савет Комисије погрешно применио материјално-правни пропис када је на две правне ситуације (једну од .... године када је закључен Споразум, и другу од .... године када је поднето Обавештење) применио "нови" Закон о заштити конкуренције - пропис који у тренутку настанка тих ситуација није био у примени. Тиме је Савет Комисије прекршио члан 197. Устава Републике Србије кроз повреду два уставна принципа: забрану повратног дејства закона и других општих аката и забрану ретроактивне примене казненог закона. За тужиоца је потпуно јасно да је, у конкретном случају, претходни закон био блажи па према томе није било основа за ретроактивну примену новог закона и изрицање мере заштите конкуренције, и таквим поступањем и у још једном погледу крши Устав Републике Србије. Наиме подношењем Обавештења у време док је важио претходни Закон о заштити конкуренције, тужилац "I" је остварила своје право да буде ослобођена од кажњавања. Околност да је "I" доставила Обавештење пре него што је донет закључак Савета Комисије о покретању поступка представља свршену правну ситуацију.

Став тужиоца је да је поднеском од ....године покренут управни поступак чиме се сходно одредби члана 74. Закона о заштити конкуренције из 2009.године предметна правна ствар морала оцењивати према одредбама Закона о заштити конкуренције из 2005. године, па да наведено правно схватање дели и сам Савет Комисије изражен у ставу IV диспозитива решења одбијањем захтева тужиоца за ослобађање од плаћања управно казнене мере.

У образложењу оспореног решења (страна ...) наведено је да се приликом одмеравања висине изречене казне Савет Комисије придржавао методологије одмеравања висине казне утврђене "интерним смерницама" Савета Комисије од .....године, везано за примену Уредбе о критеријумима за одређивање висине износа који се плаћа на основу мера заштите конкуренције и процесног пенала, начину и роковима њиховог плаћања и условима за одређивање тих мера. По ставу тужиоца Савет Комисије је прекршио и Закон о државној управи, јер су, према овом закону министарства и посебне организације овлашћене на доношење правилника, наредби, упутстава, да се упутством одређује начин на који органи државне управе и имаоци јавних овлашћења извршавају поједине одредбе закона или других прописа, а пошто се овај закон односи на државне органе и посебне организације, самим тим и на Савет Комисије за заштиту конкуренције. С обзиром да се правилници, наредбе и упутства објављују у "Службеном гласнику Републике Србије", то се и одредбе Закона о заштити конкуренције које се тичу изрицања управно казnenих мера, не могу утврђивати "интерним смерницама" већ упутством које мора бити објављено у "Службеном гласнику Републике Србије". Применом смерница на конкретан случај крши се и Устав Републике Србије (забрана повратног дејства закона и свих других општих аката) будући да су, смернице донете дана .....године, примењене на правну ситуацију из .....године.

И у току самог поступка тужилац је истакао следеће наводе које Савет Комисије није разматрао нити расветлио до краја: као прво, јединствен ценовник на који се односи спорна одредба Анекса I Уговора тиче се набавних а не продајних цена; друго, јединствен ценовник тиче се цене у набавци, а не у малопродаји како наводи Савет Комисије; треће, према члану 4. став 3. Закона о ценама добављач је иначе дужан да примењује јединствен ценовник у пословању на целој територији Републике Србије; четврто, сами прописи о конкуренцији предвиђају да примена различитих цена од стране добављача може довести до нарушавања конкуренције; пето, стварни разлог за захтевање овакве одредбе у уговору је чињеница да поједини трговински ланци (малопродаја учесника на тржишту напр. "Д.Х") захваљујући својој снази и доминантном положају, успевају да код добављача различитим притисцима за себе испослују повољније договоре о набавци робе, веће рабате, дуже валуте плаћања, веће бонусе за различите активности, па је на овај начин и тужилац покушао да обезбеди повољније цене како би био конкурентнији на тржишту малопродаје, а не зато да би ограничио конкуренцију.

На основу свега изнетог тужилац предлаже да се усвоји тужба, поништи решење Савета Комисије за заштиту конкуренције и обавезе тужени да накнади тужиоцу трошкове управног спора у року од 8 дана од дана пријема пресуде према трошковнику за таксу на тужбу и друге таксе по одмерењу суда, као и за састав тужбе у износу од .... динара.

У допуни тужбе од ..... године тужилац је доставио и правну експертизу професора др С.Л на околности законитости решења Савета Комисије, тренутка

покретања управног поступка од стране тужиоца и забране ретроактивне примене новог Закона о заштити конкуренције из .... године, са закључком да је решење незаконито, да је њиме повређено начело забране ретроактивности, да доношењем оваквог решења Савет Комисије није испунио своју законску обавезу остваривања јавног интереса и да је дубоко подрио фундаменталне вредности владавине права и правне сигурности као основ уставног поретка и правног система Републике Србије.

У допуни тужбе од .... године тужилац је доставио и "Мишљење" доцента др Д.М на околност одређивања Закона о заштити конкуренције који је меродован за утврђивање испуњености услова за изрицање и висину мере заштите конкуренције и са тим повезаним питањем ретроактивне примене одредаба овог Закона.

Тужилац "GP" у тужби поднетој овом суду ..... године, заведеној под бројем 2 У.7216/11, у складу са одредбом члана 1. став 1. и члана 14. Закона о управним споровима оспорава решење Савета Комисије за заштиту конкуренције из свих законских разлога.

У тужби се наводи да је правилна констатација Савета Комисије за заштиту конкуренције да је дана ..... године примила од "Г" д.о.о. пријаву Споразума из члана 7. Закона о заштити конкуренције ("Службени гласник РС" број 79/2005) – Уговора о купопродаји бр..... од ..... године закљученог са "GP" АД Б, тужиоцем у овом управном спору. Тужилац истиче да наведени члан не захтева од стране (која подноси пријаву - "обавештење" о постојању забрањеног споразума) да прецизира разлоге обавештавања о том споразуму. Председник Савета Комисије, закључком

од ..... године покренуо је поступак по службеној дужности и против тужиоца "GP"-а ради испитивања постојања повреде конкуренције у смислу одредбе члана 10. став 1. и 2. тачка 1. Закона о заштити конкуренције (“Службени гласник РС” број 51/2009), са образложењем да у смислу и члана 74. примењује нови закон.

Тужилац у тужби истиче да се нови закон у односу на њега могао применити једино ако је он био повољнији за њега, а што није, јер су одредбе старог закона за тужиоца повољније због постојања одредби Закона о прекршају (члан 40.).

Због тога је за тужиоца од суштинске важности утврђивање *vacatio legis*, јер је оштећен неправилном применом материјалног права, односно применом прописа који се на тужиоца није могао применити и који применом новог прописа није за њега био повољнији. Посебно наводи да је основно начело утврђивања блажег закона да се текстови не смеју упоређивати апстрактно него конкретно. Конкретно упоређивање значи да ће се узети у разматрање само оне одредбе старог и новог закона који се имају применити на конкретан случај који се решава, а не и оне које с тим случајем нису у вези. У конкретном случају, блажи закон је онај где се не тражи да подносилац пријаве није иницијатор споразума па му се неће изрећи казна, дакле, блажи је онај закон у којем је прописано да се неће изрећи казна учиниоцу уколико испуни одређене услове, а то је управо члан 71. став 5. старог Закона, па нижи минимум, а исти максимум казне, није блажи за учиниоца од могућности да буде ослобођен од казне и из тога је као блажи, свакако, по тужиоцу требало применити закон из ..... године.

Тужилац, такође, сматра да Савет Комисије нема законски основ да доноси "интерне смернице" за примену Уредбе о критеријумима за одређивање висине износа који се плаћа на основу мере заштите конкуренције и процесног пенала, начину и роковима њиховог плаћања и условима за одређивање тих мера ("Службени гласник РС" број 50/2010), с обзиром да наведена материја спада искључиво у надлежност Владе Републике Србије. На овај начин се по ставу тужиоца супротно наводима Савета Комисије из уводног дела смернице у правни поредак уводи изричита правна несигурност, да се ради о интерном акту Савета Комисије који се може мењати према нахођењу Савета Комисије без поштовања процедуре за доношење општег акта којег доноси надлежни држани орган и без давања могућности учесницима на тржишту да се са истим благовремено упознају. Тужилац наводи да се, управо то, у конкретном случају догодило, јер је Савет Комисије наведене смернице донео ..... године, у чијим је завршним одредбама наведено да ступају на снагу даном доношења, а да даном њиховог ступања на снагу престају да важе претходне смернице.

Тужилац сматра да је Савет Комисије применом интерних смерница донетих ..... године прекршила и одредбу члана 197. Устава Републике Србије према којој закон и сви други општи акти не могу имати повратно дејство, а у наведеном случају интерне смернице донете ..... године примењују се на правну ситуацију из ..... године и на поступак започет у .... години.

У односу на одредбу Анекса I-основни комерцијални услови и накнаде уговора о купопродаји бр..... закљученог ..... године између тужиоца у својству продавца и "Г" д.о.о. за унутрашњу и спољну трговину у својству купца, наводи да оспореним решењем није утврђено да је забрањена одредба имала за циљ или



последицу значајно ограничавање, нарушавање или спречавање конкуренције на територији Србије, употребљава се израз “ефекти значајног нарушавања конкуренције”, а притом не образлаже који су то стварни ефекти што говори у прилог да их није ни било и да се нису могли квалификовати као нарушавање конкуренције, јер за то нема утемељеног законског основа. Ако би се пошло од циљног тумачења конкретног уговора и да исти није значајно ограничио, нарушио или спречио конкуренцију на територији Републике Србије, може се, по мишљењу тужиоца, обзиром на природу уговореног рабата и за "препоручене цене" закључити да није дошло до постојања рестриктивног споразума.

И на крају тужилац “GP” истиче да, ако се пође од става који је Савет Комисије за заштиту конкуренције изнео у решењима бр. ... од ....године, ... од ....године и другима, да се изречене мере заштите конкуренције квалификују као управно-казнене мере, тада се мора поћи од одредбе члана 34. став 1. и 2. Устава и члана 5. Кривичног законика, те члана 6. Закона о прекршајима према којим ће се на учиниоце, пре свега, применити закон који је био на снази у време извршења дела. Уколико се, у међувремену, након извршења дела, закон промени једном или више пута, тада ће се применити најблажи закон. Имајући у виду ове обавезујуће уставне и законске постулате тужени орган је морао навести разлоге за непоступање по закону који је био на снази у време “извршења дела”, јер све друго води у правну несигурност. Тужилац предлаже да суд пресудом, по одржаној јавној расправи, уважи тужбу и побијано решење као незаконито поништи, одлучи о трошковима управног спора и обавезе Савет Комисије за заштиту конкуренције да тужиоцу накнади трошкове спора.

Поднеском од .. године тужилац је обавестио суд да је Савет Комисије закључком од ... године дозволио одлагање извршења одлуке Савета Комисије од ... године.

**Тужени орган, преко овлашћених лица, на усменој расправи остао је у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења као и у одговору на тужбу и предложио да суд тужбе одбије, као неосноване.**

Како су тужиоци оспорили исто решење туженог суд је у смислу одредбе члана 314. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.125/04 и 111/09), која се у смислу члана 74. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” број 111/09), сходно примењује, извршио спајање поступака у предметима 1 У.7215/11 и 2 У.7216/11 , ради заједничког одлучивања, који се води под броје 1 У.7215/11.

**Управни суд је одржао усмену, јавну расправу применом одредбе члана 34. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” број 111/09) којим је прописано да ће веће суда увек одржати расправу због сложености предмета спора или ради бољег разјашњења стања ствари, као и у случају из чл. 30. ст. 3. овог Закона.**

**Усмена расправа одржана је у присуству уредно позваних тужилаца и присуства овлашћених лица туженог органа.**

**Решавајући овај управни спор на основу чињеница које су утврђене у управном поступку и испитујући законитост оспореног решења у складу са**

**чланом 39. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на исту и списка предмета ове управне ствари, нашао да су тужбе основане.**

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је Савет Комисије за заштиту конкуренције оцењујући Уговор о купопродаји бр. ... од ....године, односно Анекс I - Основни комерцијални услови и накнаде који представља саставни део овог уговора утврдио да су "Г" д.о.о. и "GP" а.д. уговорили да продавац одобри купцу % рабата за поштовање препоручених цена продавца у оквиру основног рабата од % на фактури за производе из производног програма "Г" "А" и "Ш". Имајући у виду да је према члану 10. став 1. и 2. тачка 1. Закона о заштити конкуренције ("Службени гласник РС" бр. 51/2009) постојала основана сумња да је наведеном одредбом утврђена цена у даљој продаји, што представља забрањени споразум, закључком председника Савета Комисије бр. ... од ....године покренут је поступак по службеној дужности против "Г" и "GP" ради испитивања постојања повреде конкуренције у смислу наведених одредби закона. У закључку је образложено да се поступак покреће по закону који је у примени у моменту покретања поступка, будући да су почетком примене тог закона, односно дана ...године, престале да важе одредбе претходног закона на које се позива "Г". Даље, у образложењу оспореног решења Савет Комисије истиче да се позива на одредбу члана 74. новог Закона, према којој "на поступке који су започети до дана почетка примене овог закона примењују се прописи по којима су започети", а сходно члану 35. истог закона поступак утврђивања повреде конкуренције покреће се по службеној дужности доношењем закључка, а не подношењем пријаве споразума, односно радњом странке. Поступак утврђивања повреде конкуренције покреће се радњом органа, а не радњом странке и по новом и по претходном

закону. Закључак је донет ...године, дакле у разумном року од дана подношења пријаве Савету Комисије дана ...године. Странка је морала имати у виду да један "дан за доношење закључка није разуман рок у којем се закључак може донети, односно да поступак никако није могао бити покренут по претходном закону већ по новом". У образложењу се истиче и да је Савет Комисије одлуку засновао на правно релевантним чињеницама и доказима и то: пријави споразума од стране "Г" од ...године; уговору о купопродаји бр. .. закљученог између "Г" и "GP"-а од ...године са Анексом I - Основни комерцијални услови и накнаде од ....године; електронска писма упућена од стране представника "GP" дана .. и ...године директору паковане хране у друштву "Г"; ценовници "GP" за ....., ..... и .....годину за производ кафа; предлог услова о сарадњи за ...годину између "Г" и "GP" који је дана ....године послао руководиоца службе паковане хране у "Г", представнику "GP"-а; уговори о купопродаји са "Г" за ..., ..., .., .... и ...годину, уговори о купопродаји са "DMG" и "MC&C" за ..., ... и ...годину као и уговор са "М" за ...годину; записник бр. ..од ...године о одржаној усменој расправи са изјавама саслушаних сведока, директора набавке у друштву "Г" и директора продаје у друштву "GP"; електронска писма која су Савету Комисије била на располагању, а размењена су дана ...године и дана ...године између представника "GP"-а и једног његовог купца (чији је назив заштићен према захтеву купца); изјашњења "GP"-а од ...године, ...године, ...године и ...године као и изјашњења "Г" од ...године, ...године и ...године; обавештење странкама о битним чињеницама утврђеним у поступку од ...године; изјашњење "Г" на обавештење о битним чињеницама од ...године; поднесци "Г" и "GP"-а од ...године са билансом успеха и осталим финансијским подацима за ... годину и поднесак "Г" од ....године.

У образложењу оспореног решења, Савет Комисије закључује да је Анекс уговора “GP”-а и “Г” према којем се продавац обавезао да одобри купцу % рабата за поштовање препоручених цена продавца, вертикални споразум којим се купцу ограничава његово право да слободно одређује цену производа у даљој продаји и који је забрањен и ништав према члану 10. став 1. и 2. тачка 1.) и став 3. Закона о заштити конкуренције. По ставу Савета Комисије, уговором прописано препоручивање veleпродајне цене, за чије поштовање је предвиђен одређени проценат рабата, забрањено је по свом циљу, као споразум који увек доводи до значајног ограничавања конкуренције, на основу чега се закључује да је предметна одредба Анекса за циљ имала значајно ограничавање конкуренције и на тржишту трговине на велико производима “GP”-а.

У спроведеном поступку одржане расправе (о чему се у списима предмета налази и записник о усменој расправи од ... године), утврђено је да је сведок И. М., директор набавке у Друштву “Г” изјавио да је уговор из .... године последица континуитета сарадње “Г” и “GP”-а, да је рабат препоручене цене инициран од стране “GP”-а, што потврђују и сви ценовници “GP”-а за ...-.... годину који садрже заштићене и препоручене цене.

У изјашњењу од .... и .... године, “GP” је изнео став којим предметни споразум није значајно ограничио конкуренцију. Одговорност за уговарање рабата за поштовање продајних цена у даљој продаји “GP” је приписао “Г”, означивши је као иницијатора, јер продају робе у својим малопродајним објектима условљава уговарањем једнаких цена са онима које су уговорене са другим конкурентским друштвима.

Из списка предмета и образложења оспореног решења, Савет Комисије је оценом изведених доказа, закључио да је “Г” иницијатор забрањене одредбе уговора и то из следећих разлога: прегледом наведених уговора утврђена је одлучна чињеница да је добављач био обавезан да обезбеди примену препоручене цене, што међутим не доводи до закључка да је то чинио из свог сопственог економског интереса. Оцењени су и наводи “Г”, да није имала мотив да ограничи сопствену продајну цену, зато што би се тако лишила могућности да се такмичи са другим трговинским ланцима, као неосновани, с обзиром на чињеницу потврђену у економској науци и пракси да конкуренти постижу већи профит када се договоре и примењују исте продајне цене.

Из списка предмета произилази да је у приговору од ..... године "Г" изнела да су у поступку повређена и правила доказног поступка из Закона о општем управном поступку у чијем је члану 149. прописано која су доказна средства. Према том члану електронска кореспонденција није доказно средство због чега се, по схватању тужиоца “Г”, не може користити и не тиче се уговорних односа странака у поступку. Овај приговор Савет Комисије није прихватио сматрајући да је електронска преписка доказ који подлеже оцени доказа, па у том смислу само нема надмоћну доказни снагу као на пример јавне исправе. У списима предмета у току усмене расправе која је вођена пуномоћник "Г" предложио је саслушање запослених у "GP"-у, који су присуствовали преговорима са "Г" о предметном уговору у својству сведока на околност иницијативе за закључење предметне спорне клаузуле. Овај предлог, за саслушањем сведока, Савет Комисије је одбио и у „Обавештењу“ образложио да би даље извођење доказа саслушањем

предложених сведока довело до истог резулата као и претходно, односно до унакрсног оптуживања за иницирање спорне одредбе, па је оцењено да би се на тај начин само непотребно одуговлачио поступак.

Из образложења оспореног решења Савета Комисије види се, да је код одређивања висине износа мере заштите конкуренције у односу на "Г", Савет Комисије делимично прихватио наводе из поднеска од.... године у делу који се односе на олакшавајуће околности и то да је "Г" прва пријавила споразум. С обзиром да је "Г" иницирала предметну одредбу Анекса I Уговора, односно повреду конкуренције чињенице да је "Г" прва пријавила постојање предметног споразума, по ставу Комисије, не може бити основ за ослобађања од плаћања новчаног износа мере. Међутим, Савет Комисије имао је у виду да је извор сазнања у откривању ове повреде конкуренције у погледу поступка била "Г", па је ову околност третирао као олакшавајућу у контакту сарадње са Саветом Комисије, сходно члану 3. став 1. тачка 7. Уредбе о критеријумима за одређивање висине износа који се плаћа на основу мере заштите конкуренције и процесног пенала, начину и роковима њиховог плаћања и условима за одређивање тих мера ("Сл. гласник РС" бр.50/2010).

**У поступку одмеравања висине казнене мере у односу на "GP" није дошло до корекције основног износа мере, јер Савет Комисије није утврдио постојање других критеријума за одређивање висине износа, односно отежавајућих или олакшавајућих околности које би могле утицати на повећање или смањење висине основног износа.**

Пуномоћник тужиоца "Г", на усменој јавној расправи, предложио је да се саслуша правни експерт проф. С.Л у својству вештака на околност да се још једном потврди став изнет у тужби тужиоца "Г" о томе да је Савет Комисије повредио начело забране ретроактивности закона.

Овај предлог суд је одбио као неоснован због тога што је, одредбом члана 249. Закона о парничном поступку, који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, прописано да ће суд извести доказ вештачењем кад је ради утврђивања или разјашњења неке чињенице потребно стручно знање којим суд не располаже.

Како се у конкретном случају предлаже вештачење на околност примене материјалног права, то се ради о околности која није подобна за вештачење, већ је у питању спорно правно питање које решава суд доносећи одлуку.

Оцењујући законитост оспореног решења, а имајући у виду све правне разлоге које је у образложењу свог решења истакао Савет Комисије, Управни суд је нашао да су тужбе тужилаца основане из следећих разлога.

У образложењу оспореног решења Комисије за заштиту конкуренције је констатовала да је дана .... године, примила од стране друштва "Г" д.о.о. Б ул....., преко пуномоћника, пријаву споразума – уговора о купопродаји бр. ... од .... године закљученог са “GP” а.д. Б, из члана 7. Закона о заштити конкуренције (“Службени гласник РС” бр. 79/2005). У пријави "Г" се позвала на право по основу одредбе члана 71. став 5. тог закона, који прописује да се новчана казна неће изрећи ако учесници забрањеног споразума исти пријаве Комисији пре доношења закључка о



покретању поступка. Наведена привредна друштва, у оквиру Анекса I-Основни комерцијални услови и накнаде, који представља саставни део пријављеног уговора о купопродаји бр. ... од .... године, уговорили су да продавац одобри купцу % рабата за поштовање препоручених цена у оквиру основног рабата на фактури за производе из производног програма “Г”, “А” и “Ш”.

По налажењу суда, имајући наведено у виду, тужени орган није на довољно јасан и потпун начин образложио правну природу пријаве тужиоца “Г” поднете .... године, а са аспекта законом прописаног начина покретања поступка и то у односу на закон који је важио у моменту подношења предметне пријаве – обавештења. Стога је потребно да, у поновном поступку, тужени орган детаљно образложи природу поднеска – пријаве, односно обавештења од чега ће зависити оцена правилности примењеног материјалног права у конкретној правној ствари.

Основано се тужбама, такође, указује да Савет Комисије, у току вођења поступка, није правилно применио и правила посебног управног поступка, која су утврђена Законом о заштити конкуренције (“Службени гласник РС” бр. 51/2009) у односу на предлоге које су учиниле странке у току поступка, а односе се на извођење доказа саслушањем сведока, за које су странке сматрале да могу дати одлучујуће информације о иницијатору закључења забрањеног споразума, а самим тим и о правној квалификацији овог споразума.

Тужени орган је учинио и битну повреду правила управног поступка из чл. 199. ст. 2. Закона о општем управном поступку јер није оценио све доказе презентиране од стране тужилаца у току управног поступка па тиме ни саме чињенице и разлози које наводи у образложењу оспореног решења не упућују за

сада са сигурношћу на решење какво је дато у диспозитиву тог решења. Наиме, нема ни посебне оцене свих доказа које су тужиоци у току поступка предложили и приложили, везано за примену јединственог ценовника на целој територији Републике а тиче се пре свега цена у набавци, а не у малопродаји, како наводи у образложењу свог решења Савет Комисије а које би могле бити од утицаја на другачије решење ове правне ствари. Стога суд, за сада, није у могућности да са сигурношћу оцени ни потпуност и правилност утврђеног чињеничног стања нити тиме саму законитост донете одлуке од стране туженог органа.

Одредбом члана 38. став 5. Закона о заштити конкуренције (“Службени гласник РС” бр. 51/2009) прописано је да се у питањима у вези са управљањем поступком, привременом мером и извођењем доказа, доноси закључак.

У току спроведеног поступка, Савет Комисије није поступао на законом прописани начин, односно, образложење за неприхватање извођења доказа саслушањем странака, дато је у форми Обавештења, а не како то закон прописује доношењем посебног закључка.

Такође, тужиоци наводе да прописане санкције којима је одређена мера заштите конкуренције, у облику обавезе плаћања утврђеног новчаног износа у оспореном решењу, и по старом и по новом закону, нису истоврсне, нити имају исти назив, нити је идентичан поступак у којима се оне изричу, нити је, пак, законски основ за њихово изрицање исти, због чега се основано тужбама истиче да је, у конкретном случају, Савет Комисије имајући у виду одредбе Закона о прекршајима, уставне одредбе, као и Кривични законик, требало да примени

одредбе о кажњавању које су блаже за њихове учиниоце – странке у овом поступку.

Основано тужбом тужилац “GP” истиче да нису оцењене олакшавајуће околности и на истоветан начин у односу на њега, јер је у току целог поступка у потпуности поступао у складу са законом, па с правом поставља питање различитог односа према тужиоцима и неоправдано велике разлике изречене новчане казне, на његову штету.

**Са изнетих разлога, након закључене усмене расправе у смислу члана 46. став 2. Закона о управним споровима, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде и вратио предмет надлежном органу на поновно одлучивње, сагласно одредби члана 42. став 1. истог Закона.**

**Одлука о трошковима поступка, у ставу 2. и 3. диспозитива пресуде, донета је на основу одредаба члана 66. и 67. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр.111/09), и одредаба члана 146., 149. и 150. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.125/04...111/09), а које се одредбе сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр.111/09), па су тужиоцима признати трошкови за састав тужбе од стране адвоката у износу од ... динара, за приступ јавној расправи износ од ... динара, сагласно Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”**

бр.129/07...53/10), и трошкове на име такси за тужбу у износу од ... динара и таксе за пресуду у износу од ... динара.

У поновном поступку, тужени орган ће, везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка, сагласно одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима, донети ново, на закону засновано решење.

**ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ**

Дана 29.09.2011. године, 1 У. 7215/11

Записничар  
Љиљана Петровић,с.р.

Председник већа - судија  
др Јадранка Ињац,с.р.

За тачност отправака  
Управитељ писарнице  
Дејан Ђурић

**ЈЗ**